

Inledning

Tomas Peterson

Malmö universitet

Arbetet med den antologi vi nu sätter i händerna på läsaren är en oavsiktlig konsekvens av en annan forskningsuppgift. Forskarskolan FIHD2 skulle avslutas och som en av styrgruppsmedlemmarna – inte bara i den utan även i tre tidigare forskarskolor – kände jag ett behov av att sammanfatta dess vetenskapliga resultat. Jag utverkade ett uppdrag från styrgruppen att göra en i första hand statistisk redovisning. Denna presenterade jag vid ett internat vid GIH våren 2022. Därmed avslutades också mitt bidrag. Kvalitativa analyser av forskarskolorna finns i flera av denna antologis kapitel. Men för att göra min sammanställning behövde jag jämförelsemått, vilket ledde mig till att sätta samman en avhandlingslista över humanistiska och samhällsvetenskapliga idrottsavhandlingar. Det fanns sådana listor, exempelvis Göran Patrikssons och Lars-Magnus Engströms lista över idrottspedagogiska avhandlingar, samt Joakim Åkessons lista i hans avhandling som gick fram till 2009. Jag började således komplettera dem och tillföra nya avhandlingar fram till idag.

Detta ledde mig till insikten att sedan historikern Jan Lindroth disputerade med sin avhandling om idrotten som folkrörelse 1974 har det gått ett halvt sekel, och således kan svensk idrottsforskning fira femtioårsjubileum 2024. Denna femtioårsperiod har i idrottsvetenskapen sett framväxten av ett nytt utbildnings- forsknings- och forskarutbildningsämne. Idag finns det idrottsvetenskapliga institutioner eller motsvarande vid tio lärosäten, och fem av dem har forskarutbildning. Forskningsämnena, som från början endast var pedagogik, historia och psykologi, omfattar idag över trettio olika ämnesdiscipliner. Under perioden har det lagts fram fler än 250 avhandlingar med idrottsinriktning.

Utifrån avhandlingslistan skrevs sedan bidragen till denna antologi under perioden maj 2023 till oktober 2024 av 38 idrottsforskare. Redaktörskapet har fått generöst finansiellt stöd från Centrum för idrottsforskning. Antologin är ett försök att överblicka femtio års idrottsforskning. Hur överblickar man tusentals texter? Hur gör man alla bidrag rättvisa? Vad är intressant och vad är relevant? Och vilka kollegor bjuder man in att delta i överblicken? I det följande ska jag försöka besvara dessa frågor. Varje kapitelförfattare erbjöds tre empiriska underlag. Det första är hela avhandlingslistan 1974–2023, det andra en lista på avhandlingar som är relevanta för respektive kapitel. Det tredje underlaget är en lista på forskare som inte skrev sin avhandling om idrott/sport men i övrigt har bidragit med viktig forskning. Författarna har sedan fått fria händer att använda de tre listorna. Utgångspunkten var att kapitlen på 15–20 sidor skulle finnas i diskuterbart skick i maj 2024, och sedan behandlas på en konferens i juni. Sista inlämningsdatum för färdiga manus var den 15 augusti. Boken finns från slutet av november tillgänglig i både elektronisk och tryckt version.

Forskningen utgår både från ämnesdiscipliner och teman, och den behandlas således både vertikalt och horisontellt. Antologin har fyra delar. Del 1 innehåller, förutom inledningen och ett kapitel där Joakim Åkesson skriver fram det nya idrottsforskningsfältets institutionella framväxt från 2009 tills idag, ett antal bidrag som behandlar de centrala ämnesdisciplinerna. Intresseorganisationernas styrelser föreslog forskare som behandlar sina respektive discipliner. Den idrottshistoriska forskningen skildras av Jens Ljunggren, idrottspedagogiken av Claes Annerstedt och Göran Patriksson, anpassad fysisk aktivitet av Kajsa Jerlinder och Lars Kristén, och idrottspsykologin av Joakim Karlsson. Därutöver behandlas ämnena sociologi, socialt arbete samt statsvetenskap av Mats Franzén.

I Joakim Åkessons kapitel riktas sökljuset mot händelser och strukturella förändringar och förutsättningar som har påverkat utvecklingen av idrottsforskning inom humaniora och samhällsvetenskap i Sverige de senaste 50 åren. Bakom denna utveckling ligger naturligtvis gärningar av en mängd individuella aktörer, men det har också funnits strukturella förutsättningar som har möjliggjort och begränsat deras handlingsutrymme.

Jens Ljunggren konstaterar att vägen till idrottshistoria som akademisk disciplin förvisso har varit lång, långsam och krokig. Genombrottet för idrottshistoria som akademisk disciplin i Sverige skedde först på 1970-talet, och när Jan Lindroth tillsattes som professor i idrottshistoria vid Stockholms universitet 1992 konsoliderades ämnet. I dag bedrivs idrottshistorisk forskning och undervisning i idrottshistoria utifrån en rad olika analytiska utgångspunkter vid flera olika universitet och med etablerade internationella förgreningar.

Claes Annerstedt och Göran Patriksson ger inledningsvis en bakgrund till framväxten av idrottspedagogisk forskning i Sverige och till införandet av det gemensamma begreppet idrottsvetenskap. Därefter görs en klassifikation av idrottspedagogiska avhandlingar som utgivits under perioden utifrån examensämne, utbildningsort, studieobjekt, teori och forskningsmetod. Vidare ges exempel på några idrottspedagogiska avhandlingar, och det idrottsdidaktiska fältet och dess forskningsresultat analyseras och kommenteras.

Kajsa Jerlinder och Lars Kristén presenterar SNAFA – tvärvetenskapliga perspektiv på idrott för barn och unga med funktionsnedsättning. Idrott, fritid och rekreation har för många med funktionsnedsättning en större betydelse i den individuella situationen än för andra, till exempel när det gäller inkludering och tillgänglighet i fysisk aktivitet, undervisningen i idrott och hälsa samt graden av välbefinnande. Här skildras SNAFA utifrån sin målgrupp barn och unga med funktionsnedsättning som ett tvärvetenskapligt område. Vissa avhandlingar inkluderar också vuxna med funktionsnedsättning.

Joakim Karlsson redogör för den idrottspsykologiska forskningen. Den följer tre huvudlinjer. En handlar om hur olika psykologiska faktorer påverkar idrottsprestationer och hur man kan förbättra prestationerna genom mentala förberedelser (prestationspsykologi). Den andra linjen handlar om överträning, utbrändhet och skador, samt hur dessa fenomen ska hanteras (skadepsykologi). Både dessa är direkt knutna till den idrottsliga praktiken. En tredje linje är psykologiska faktorerers betydelse för motivation för motion och fysisk aktivitet, samt hur motivationen kan förbättras genom motions- och hälsopsykologi. Den stora förändringen under 2000-talet är det ökande intresset för hälsopsykologi.

Slutligen behandlar Mats Franzen avhandlingar inom ämnena sociologi, socialt arbete samt statsvetenskap. Han gör det via två frågor. För det första handlar det om vad sport är för fenomen, eller vad sport betyder. Den andra handlar om vad sport gör. Medan den första siktar på hur sport problematiseras och konstrueras som forskningsobjekt, uppmärksammar den andra vad sport som starkt kulturell fenomen gör med och i samhället. Med den senare frågeställningen vill han rikta intresset framförallt mot effekter, konsekvenser eller funktioner av fenomenet sport i samhället. Dels handlar det om påverkan på samhället utanför sportens värld, dels om rent sportspecifika frågor.

Del 2 består av bidrag som är tematiskt upplagda utifrån de huvudområden för forskning som Centrum för idrottsforskning (CIF, statens sektorsorgan för idrottsforskning) har identifierat i samband med utlysning av forskningsmedel, ansökningsprocessen, samt beslut om medelsfördelning. Dessa bearbetades på följande sätt: endast teman som handlar om humaniora eller samhällsvetenskap är med. I ett antal fall har teman förts samman. Några

teman har strukits (exempelvis pandemin), några andra har tillkommit (exempelvis media och idrottspolitik).

Karin Redelius riktar fokus mot barn- och ungdomsidrottens utveckling. Frågor som behandlas är bland annat i vilken omfattning barn och unga deltar, hur de upplever sitt idrottande, vad unga lär sig och vad idrotten fostrar till, samt vilken miljö som leder till optimal idrottsutveckling. Svensk forskning om skolämnet idrott och hälsa fanns knappt för femtio år sedan. Håkan Larsson beskriver framväxten av forskning som utforskade grundläggande aspekter av idrott och hälsa, exempelvis dess syfte och elevers och lärares uppfattningar om ämnet. Idag finns det dessutom etablerad forskning om ”kunskap i rörelse, ”hälsa” och ”inkludering”.

Marie Larneby och Magnus Ferry presenterar forskning om skärningspunkten mellan skola och idrott; när idrottsutövning blir en del av skolans utbildningsutbud genom olika former av idrottsprofilerade utbildningar. Karin S. Lindelöf behandlar genusavhandlingarna, och konstaterar att vissa författare har varit banbrytande som pionjärer eller förnyare, framför allt teoretiskt och analytiskt, medan andra har haft en mer förvaltande roll, som konsoliderat forskningen och bidragit till att skapa en empiriskt bred bas med en trygg teoretisk och analytisk förankring.

Karin Book, Åsa Bäckström och H. Thomas R. Persson diskuterar vad som ska inkluderas under sport management som paraply. De landar i att begreppen planera, organisera, leda och utvärdera är relativt heltäckande och en ganska bra sammanfattning, även om fältets alla forskare inte per definition definieras eller definierar sig själva som sport managementforskare. Inger Eliasson och Susanne Johansson riktar i sitt kapitel särskilt fokus mot forskning om den organiserade idrottsrörelsen, där trygg och otrygg idrott uppmärksammas allt mer. En av idrottens fundament är ju att den ska vara en plats där alla kan må bra, känna glädje och gemenskap.

Aage Radmann och Anne Sätre behandlar avhandlingar inom ämnena media och idrott under åren 1999–2023. De menar att mer forskning behövs för att belysa förhållandet mellan idrott och media i en nutida kontext, från såväl intersektionella perspektiv och social förändring som sportjournalistikens utveckling och hur AI kommer påverka kunskapsfältet framöver. Idrottens påverkan på miljön måste begränsas och miljöns påverkan på idrotten måste hanteras. Susanna Hedenborg och Daniel Svensson redogör för och diskuterar hur idrottsforskningen har behandlat miljömässig hållbarhet. Idrottsrörelsen och idrottsvetenskapen har varit sena på (miljö)bollen. Lösningarna måste utformas i nära samverkan med idrottsrörelsen, kommunernas representanter inom fritidssektorn, lärarutbildningar och skolor samt kommersiella aktörer inom sektorn.

Fysisk aktivitet och hälsa under hela livet har under den senaste tiden kommit i fokus som ett komplement till elitidrott genom att främja sunda

levnadsvillkor för såväl unga som gamla. Erwin Apitczsch redovisar forskning om fysisk aktivitet och hälsa inom de samhällsvetenskapliga disciplinerna i Sverige, kompletterat med andra relevanta studier och personliga meddelanden. Jonas Mikael, Erik Backman och Lena Larsson diskuteras friluftsliv som utbildnings- och samhällsfenomen. De inkluderar forskning om friluftsliv kopplat till skolämnet idrott och hälsa, men för att sätta in denna i en samhällskontext inkluderar de också forskning om friluftsliv som ett bredare samhällsfenomen utifrån ett humanistiskt och beteendevetenskapligt idrottsperspektiv.

Slutligen skriver Hans Bolling om idrottspolitik i historiskt ljus. Han menar att förhållandet mellan idrott och politik i hög grad har varit okompllicerat. Den verksamhet som idrottsrörelsen bedrivits har i stort setts som något gott, vilket inneburit att staten kunnat stödja den utan att frestas att lägga sig i hur verksamheten bedrivs och styrs. Idrottsrörelsen har inte velat ställa sig vid sidan av politiska projekt av betydelse, vilket å andra sidan innebär att det ofta upprepade mantrat om att idrott och politik inte hör ihop inte håller streck.

Del 3 består av fältkritiska texter. Det saknas under perioden i stor utsträckning texter som granskar fältet som helhet eller någon av dess delar. Ett tidigt undantag är Bo Carlssons ”Jag tvivlar på idrottsvetenskapen” (2014), vilket ju är en parafrasering av Ivar Lo-Johanssons *Jag tvivlar på idrotten* från 1931. Det andra är Jonny Hjelmns *Idrott, tävling och allvar: en kritisk granskning av svensk idrottsforskning* (2015, 2017). Av dessa finns Hjelm med, och dessutom Kutte Jönsson som kritiskt granskar idrottsfilosofin och Katarina Schenker som gör samma sak med idrottsdidaktiken.

Kutte Jönsson skriver om idrottsfilosofins plats i svensk idrottsforskning. Den har en relativt kort historia, som började med en uppmärksammas debattartikel av Torbjörn Tännsjö 1984, där han ställde en rad kritiska frågor kring idrottens värden. Därefter har allt fler filosofer blivit intresserade av idrott som fenomen. Sammantaget kan idrottsfilosofin bidra till att skapa rum för den pågående granskningen av idrotten, inte minst genom att ständigt undersöka, och kritiskt granska, de norm- och värdesystem och tankestrukturer som idrotten bär inom sig. Men det förutsätter även en kritisk blick inåt, mot den egna disciplinen.

Att utveckla idrottsdidaktiken är ett Sisyfos-arbete, skriver Katarina Schenker. Aspekter som tävlingsidrottens och idrottsrörelsens starka inflytande på hur idrott ska definieras och utövas, idrottsområdets flervetenskaplighet och naturvetenskapens hegemoni gör att idrottsdidaktiken i form av stenen alltid rullar ner igen. De olika aspekterna förstärker varandra och gör det svårt att utmana och förändra status quo. Hon beskriver ett ramverk som är konstruerat för att hantera frågor om inkludering, exkludering, normsystem, demokratisk fostran och olika samhällsutmaningar som kom-

mer till uttryck i skolämnet idrott och hälsa och andra idrottsliga sammanhang.

Jonny Hjelm visar på den tävlingsidrottskritiska diskurs som präglat svensk humanvetenskaplig idrottsforskning 1970–2010, och särskilt dess genomslag i forskning om barn- och ungdomsidrott och hur detta kritiska förhållningssätt sammanfaller väl med en som kultursociologen Pierre Bourdieu benämnt aristokratisk idrottsideologi. Han pekar också på de svenska idrottsforskarnas höga värdering av folkhälsan; undervisningen i idrott och hälsa skulle lägga grunden för en sund livsstil, vilket låg i linje med en övergripande utbildningspolitik.

I del 4 inramas dessa skärskådanden av ämnesdisciplinära och tematiska delar av fyra kapitel. Alan Bairner ger ett internationellt perspektiv på den svenska forskningen. Christine Dartsch Nilsson, Johan R Norberg och Lina Wahlgren behandlar CIF:s roll och regeringens utvärderingsuppdrag 2010–2023. Alexander Jansson, Daniel Bjärsholm och Karin Andersson skriver om idrottens doktorander förr och nu. Avslutningsvis behandlar sedan Tomas Peterson övergången från ämnesdiscipliner till flervetenskaplighet och framväxten av ett idrottsvetenskapligt forskningsfält.

Alan Bairner reflekterar över idrottsforskningens utveckling i Sverige under fyrtio år. Hans intresse har varit riktad mot socialdemokratiens betydelse för idrotten utifrån den samhällsmodell som länge sågs som efterföljansvärd för andra demokratiska länder. Idag är det tveksamt om samhällsmodellen, och för den delen idrottsmodellen, ses i samma ljus. Men han menar att forskarna fortfarande kan vara stolta över bidragen till studiet av svensk idrott.

Christine Dartsch Nilsson, Johan R Norberg och Lina Wahlgren skriver om uppföljningen av statens stöd till idrotten. Sedan 2009 har CIF detta uppdrag och kontinuerligt förser man regeringen med analyser, statistik och forskningsresultat om utvecklingen i svensk idrottsrörelse. Efter snart 15 år har uppföljningen av tillståndet i svensk idrott blivit en viktig och institutionaliserad del av den offentliga idrottspolitik som länk mellan forskningsbaserad kunskap och politiska beslutsfattare.

Doktorander har en viktig roll i den akademiska världen. Alexander Jansson, Daniel Bjärsholm och Karin Andersson belyser med hjälp av en enkät till tidigare och nuvarande doktorander erfarenheter och upplevelser av forskarutbildning i idrottsvetenskap och idrottsvetenskapligt närliggande discipliner – områden som genomgått betydande förändringar de senaste 50 åren. Målet är att öppna upp för en bredare diskussion om hur forskarutbildningen kan utvecklas och förbättras för att möta framtidens krav och behov.

I ett avslutande kapitel argumenterar jag för att det idag existerar ett svenskt idrottsvetenskapligt forskningsfält. Skapelseprocessen har pågått under de senaste femtio åren och varit som intensivast under 2000-talet. Fältet kan sägas vara etablerat för ungefär tio år sedan. Processens drivande

aktörer har funnits både inom det akademiska systemet, det politiska systemet och den organiserade idrottsrörelsen. Framställningen är som en spaning, den syftar till att förstå och tolka den idrottsforskning som bedrivits, och som behandlas i antologins övriga kapitel, men också att se framtida möjligheter – och svårigheter.

Avhandlingslistan

Idrottsforskning inom humanistiska och samhällsvetenskapliga ämnen har en historia som går tillbaka åtminstone till Roland von Eulers text om svensk idrott 1903-1953, publicerad i samband med RF:s femtioåriga födelsedag. Gunnar Borg, som var pionjär inom svensk idrottspsykologi, lade med sin doktorsavhandling 1962 grunden för en omfattande forskningsinsats om relationen mellan upplevd ansträngning och fysiologiska korrelerat i samband med fysisk aktivitet. Den första licentiatavhandlingen med idrottspedagogisk inriktning kom 1963, skriven av Olle Halldén, legendarisk lektor i pedagogik vid Gymnastik- och idrottshögskolan (GIH). Med sin licentiatuppsats *Idrott på fritid* (1972) startade Lars-Magnus Engström en lång forskargärning kring hur vi kan förstå människors smak (och avsmak) för idrott, fysisk aktivitet och motion – liksom vad erfarenheter av föreningsidrottande i ungdomsåren kan ha för betydelse för människors idrotts- och träningsvanor långt senare i livet.

Dessa forskningsinsatser berörs i antologins olika kapitel. Vi har emellertid valt att låta avhandlingslistan starta med Jan Lindroths avhandling *Idrottens väg till folkrörelse* från 1974. Det enklaste, och minst vetenskapliga, skälet härför är att det har gått femtio års sedan dess. Listan utgår från den som Joakim Åkessons sammanställde i sin avhandling och som sträcker sig från 1974 till 2009 (Åkesson 2012). Den kompletterades först med tre avhandlingar från Göran Patrikssons och Lars-Magnus Engströms lista på idrottspedagogiska avhandlingar. Därefter gjorde jag en sökning på alla svenska avhandlingar som har ordet idrott och/eller sport med i titeln. Sedan studerades de avhandlingslistor som de idrottsvetenskapliga (och i några fall pedagogiska) institutionerna vid de olika lärosätena har upprättat – universiteten i Göteborg, Malmö, Örebro och Umeå, samt Gymnastik- och idrottshögskolan – och forskarskolornas listor. Fram till och med 2023 omfattar denna “den stora listan” 255 avhandlingar. De är förtecknade i kronologisk ordning. För varje post finns också angivet om det är en avhandling eller en licentiatuppsats, vid vilket lärosäte den är framlagd samt inom vilket ämne (bilaga 1).

De ämnesdisciplinära och tematiska listorna

När kapitelförfattarna hade accepterat att delta i antologin fick de en lista på de avhandlingar som enligt min bedömning var relevanta för just deras kapitel. För de ämnesdisciplinära kapitlen var detta inget stort problem, fram till 2009 lades exempelvis idrottshistoriska avhandlingar som regel fram vid en historisk institution. Därefter kan man utifrån en bedömning av avhandlingarnas innehåll samt utifrån handledare, betygsnämnd och opponent relativt enkelt se att det är en idrottshistorisk avhandling, även om den läggs fram efter en idrottsvetenskaplig eller annan forskarutbildning. För de tematiska avhandlingarna har listornas sammansättning blivit betydligt mer subjektiva och problematiska. Det enda sättet att parera detta var att uppmana kapitelförfattarna att jämföra dellistan med huvudlistan och själva avgöra vilka avhandlingar man ville använda. Sammanlagt upprättades sjutton sådana listor. Det är långt ifrån ovanligt att samma avhandling förekommer på fler än en lista. Tanken har varit att ”snarare fria än fälla”, och därmed har in- och utdefinitioner överlämnats till kapitelförfattarna. Emellertid finns varje avhandling på den stora listan med på minst en av dellistorna.

Forskarlistan

Den tredje listan utgår från Sport Scholars List på idrottsforskning.org. Detta är en egenrapporterad lista med idrottsforskare från olika länder, företrädesvis från de skandinaviska länderna. Tre kvalificeringar gjordes. För det första ströks alla utom forskare som skrivit om Sverige. För det andra ströks alla som inte tillhör humaniora eller samhällsvetenskap. För det tredje ströks alla som finns på den stora avhandlingslistan. Listan består således av forskare som inte skrev sin avhandling inom idrott/sport, men som har skrivit andra texter relevanta för det idrottsvetenskapliga forskningsfältet.

Redaktionella funderingar och redaktörens roll

I denna antologi behandlas den humanistiska och samhällsvetenskapliga forskning som har bedrivits i Sverige under de senaste femtio åren. Den har i allt väsentligt handlat om Sverige, svensk idrott och de svenska samhälleliga förutsättningarna för att bedriva idrott, och den har i första hand varit avsedd för en svensk publik. Forskningen har huvudsakligen publicerats på svenska, oftast i form av akademiska avhandlingar. I enlighet med en metodologisk sanning som vi nog alla delar borde avhandlingarna dessutom representera den kunskap som i största utsträckning skapats utifrån vetenskapliga grun-

der, utifrån det fria och självständiga kunskapssökande som det akademiska systemet i sina bästa stunder kan erbjuda. Det är också avhandlingarna som är ett akademiskt forskningsfältets ryggrad.

Att basera en utvärdering på de tre listorna som redovisas ovan har sina för- och nackdelar rent metodologiskt. Avhandlingarna, som är jämförbara till formen och vad gäller förutsättningarna för deras tillblivelse, är den mest självklara utgångspunkten. Den stora listan utgör en totalpopulation. Det har framlagts 255 akademiska avhandlingar under perioden, och samtliga ingår i antologins underlag. Ett alternativt underlag skulle kunna vara vetenskapligt prövade och internationellt publicerade artiklar. Många sådana artiklar finns emellertid med på avhandlingslistorna, i och med att de ingår i sammanläggningsavhandlingar, och de flesta av de övriga kommer att ingå i granskningarna via forskarlistan. Författarna har således haft alla möjligheter att helt eller delvis använda de internationella artiklarna för att täcka sitt fält.

Utöver avhandlingarna har forskningen utförts i form av forskningsprojekt, utredningar, utvärderingar och andra beställningsverk, ofta initierade av statliga, regionala och kommunala myndigheter eller idrottens intresseorganisationer. De representerar självklart också för oss viktig kunskap, men vi känner också sanningen i att ”som man frågar får man svar”, vilket innebär att det kan finnas skillnader mellan sökandet efter kunskap för kunskapens egen skull och sökandet efter kunskap för beställarens skull.

Några ord om min roll som huvudredaktör. Om vi liknar författarkollektivet med en orkester så skulle man kunna tänka sig att jag har tagit på mig rollen som demondirigenten, den som håller musikerna i ett järngrepp och får dem att spela efter sitt skön. Nja, snarare vill jag då mana fram bilden av när George Martin instruerade en symfoniorkesterns medlemmar att spela sina instrument, i ett osynkroniserat glissando över 24 takter, från deras lägsta till högsta not, i *A Day in the Life*, på Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band: gör det hur ni vill.

Så de enda instruktionerna till deltagande författare var således att använda listorna, håll er till ert tema, och i övrigt: gör det hur ni vill. Resultatet skulle kunna kallas för ett lapptäcke fast utan de skarpa avgränsningar som sömmarna skapar. För här finns en hel del överlappningar. Många av avhandlingarna omnämns och behandlas i flera kapitel, men jag ser inget negativt i det, det innebär oftast att läsaren möter samma avhandling utifrån flera olika perspektiv. Sist och slutligen är det läsaren som får avgöra hur det har fungerat, enligt det gamla ordspråket ”the proof of the pudding is in the eating.”

Vad ska vi då kunna använda antologin till? Den kan bidra till fältets självförståelse. Den kan användas som kurslitteratur på de flesta idrottsvetenskapliga utbildningar, gärna som en bred introduktion till det idrottsveten-

skapliga forskningsfältet. Slutligen kan den ses som en överlämning av fältets kunskaper och erfarenheter till kommande generationer idrottsforskare, de som skall fortsätta arbetet under nästa halvsekel.